

Podsumowanie testu interoperacyjności podpisu CommonSign 2012

mgr inż. KAROL SZACKI, mgr inż. ROBERT POZNAŃSKI, mgr inż. DANIEL WACHNIK,
inż. ŁUKASZ STROIŃSKI

Instytut Maszyn Matematycznych, Warszawa

Przeprowadzony w październiku 2011 r. pierwszy Narodowy Test Interoperacyjności Podpisu Elektronicznego okazał się dużym sukcesem. Krajowi i zagraniczni uczestnicy dobrze wykorzystali tę okazję do sprawdzenia aplikacji służących do składania oraz weryfikacji podpisu elektronicznego przygotowywanych przez różne firmy i organizacje. Ich pozytywne komentarze zdecydowały o tym, iż w roku 2012 została przeprowadzona druga edycja testów.

Tegoroczne testy odbyły się pod nową marką CommonSign. Poziom merytoryczny imprezy, podobnie jak w roku ubiegłym, był na wysokim poziomie. Cykliczność przeprowadzania testów dała też dodatkową możliwość weryfikacji postępów w rozwoju aplikacji oraz dostosowywania ich do ciągle zmieniających się wymogów i norm. Zostało to osiągnięte poprzez przygotowanie trzech grup testów: nowych, powtarzanych z poprzednich edycji oraz stałych. Dzięki temu wyniki kolejnych edycji będzie można w miarodajny sposób porównywać.

Testom towarzyszyła również dwudniowa konferencja poświęcona tematyce interoperacyjności podpisu elektronicznego, podczas której wiele uwagi poświęcono rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji na rynku wewnętrznym.

Narodowy Test Interoperacyjności Podpisu Elektronicznego miał na celu weryfikację możliwości współpracy aplikacji do składania podpisu elektronicznego i sprawdzenie stanu rynku podpisu elektronicznego. Istotnym zadaniem testu było również gromadzenie informacji dotyczących ewolucji rynku podpisu elektronicznego.

Ze względu na trwającą racjonalizację standardów dotyczących podpisu elektronicznego, pojawia się potrzeba testowania aplikacji ze względu na prawidłowość obsługi wprowadzanych zmian.

W Narodowym Teście interoperacyjności Podpisu Elektronicznego CommonSign 2012 uczestniczyło 5 aplikacji. Ich zestawienie wraz z obsługiwanyymi przez nie formatami zawiera tabela:

Aplikacje wykonywały szereg specjalistycznych testów. Zakres testów podzielono na trzy główne podobszary przedstawione na poniższym diagramie:

Rys. 1. Zakresy testów
Fig. 1. Tests scope

Staly zestaw testów pozwala na gromadzenie informacji na temat ewolucji podpisu elektronicznego. Tego rodzaju dane umożliwiają badanie długookresowych trendów dotyczących podpisu elektronicznego.

Tematyka testów	Opis tematyki
Interoperacyjność podpisów w zakresie weryfikacji	Test polega na składaniu podpisów elektronicznych przez aplikacje biorące udział w teście oraz wzajemnej weryfikacji złożonych podpisów.
Budowanie ścieżki certyfikacji dla certyfikatów wydawanych za granicą	Test polega na weryfikacji podpisu złożonego przy użyciu certyfikatu kwalifikowanego wydanego przez podmiot zagraniczny. Podmiot zagraniczny jest wpisany na listę TSL.

Firma biorąca udział w teście	Zgłoszony produkt	Podpis			Weryfikacja		
		CADES	PADES	XADES	CADES	PADES	XADES
ENIGMA Systemy Ochrony Informacji Sp. z o.o.	PEM-HEART SIGNATURE	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
Krajowa Izba Rozliczeniowa S.A.	SZAFIR	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
Unizeto Technologies S.A.	SmartSign	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak	Tak
Unizeto Technologies S.A.	WebNotarius	Nie	Nie	Nie	Tak	Tak	Tak
Centrum Projektów Informatycznych	ePUAP	Nie	Nie	Tak	Tak	Tak	Tak

Testy powtarzane z poprzedniej edycji CommonSign, pozwalają oszacować poziom wprowadzonych ulepszeń. Testy te dotyczą specyficznych elementów aplikacji, czy formatu podpisu.

Tematyka testów	Opis tematyki
Rozpoznanie, że certyfikat zawiera nieznanne rozszerzenie krytyczne	Test CK4 z poprzedniej edycji NTIPE. Test polega na weryfikacji podpisu, który jest weryfikowany certyfikatem testowym. Certyfikat zawiera nieznanne rozszerzenie krytyczne, które powinno spowodować odrzucenie certyfikatu.
Możliwość włączenia rozszerzenia CommitmentType do podpisu	Test DC6 z poprzedniej edycji NTIPE. Test polega na złożeniu podpisu przez testowaną aplikację. Aplikacja powinna dołączyć do podpisu atrybut CommitmentType.
Obsługa archiwalnej wersji podpisu z dołączonym CRL	Test DC10 z poprzedniej edycji NTIPE
Obsługa archiwalnej wersji podpisu z dołączonym OCSP	Test DC11 z poprzedniej edycji NTIPE
Weryfikacja podpisu w wersji archiwalnej dla certyfikatu zawieszono	Test DC16 z poprzedniej edycji NTIPE

Obszar nowych testów umożliwia położenie nacisku na specyficzny obszar podpisu, który może zostać przetestowany dokładniej od pozostałych. Nowe testy umożliwiają zwrócenie uwagi producentów aplikacji na specyficzny obszar podpisu elektronicznego i w konsekwencji na podniesienie jakości ich produktów w tym obszarze.

Tematyka testów	Opis tematyki
Współpraca aplikacji z narzędziem Zaufany Profil ePUAP	<ul style="list-style-type: none"> Weryfikacja podpisu bezpiecznego przygotowanego przy pomocy portalu ePUAP, Weryfikacja podpisu potwierdzonego profilem zaufanym przygotowanego na portalu ePUAP, Weryfikacja na ePUAP podpisu bezpiecznego złożonego przy pomocy testowanej aplikacji, Weryfikacja na ePUAP podpisu potwierdzonego profilem ZP złożonego przez aplikację, Weryfikacja na ePUAP podpisu potwierdzonego profilem zaufanym archiwizowanego w testowanej aplikacji, Weryfikacja na ePUAP podpisu kwalifikowanego archiwizowanego w testowanej aplikacji
Specyfikację profilu certyfikatu dla osoby fizycznej	Weryfikacja współpracy z certyfikatem wydanym zgodnie z profilem wskazanym w normie TS 119 412-2 V 1.1.1

Aplikacje, które poprawnie przechodziły testy otrzymały pieczęci/znaki jakości. Poniżej znajdują się warunki uzyskania poszczególnych znaków.

Rys. 2. Pieczęcie. Fig. 2. Seals

Pieczęcie na składanie podpisu	Warunki przyznania
Signature Creation SEAL XAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na składanie podpisu XAdES
Signature Creation SEAL CAAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na składanie podpisu CAAdES
Signature Creation SEAL PAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na składanie podpisu PAdES

Pieczęcie na weryfikację podpisu	Warunki przyznania
Signature Verification SEAL XAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na weryfikację podpisu XAdES
Signature Verification SEAL CAAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na weryfikację podpisu CAAdES
Signature Verification SEAL PAdES	min. 70% poprawnych wyników w testach na weryfikację podpisu PAdES
Golden SEAL	Aplikacja uzyskała wszystkie trzy podstawowe pieczęcie dla weryfikacji podpisu

Pieczęć ePUAP	Warunki przyznania
ePUAP SEAL	min. 70% poprawnych wyników w testach ePUAP

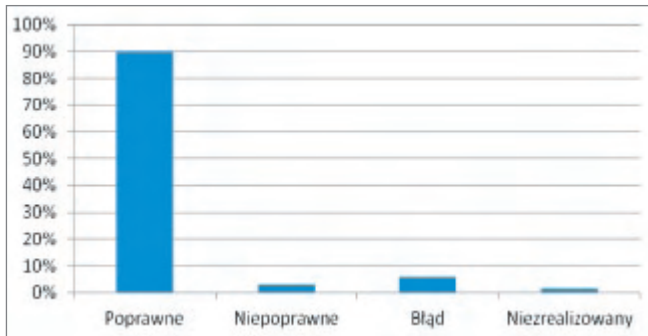
Znaki jakości (więcej informacji na temat przyznanych znaków jakości jest dostępne na stronach www.esig.imm.org.pl oraz www.commonsign.eu) zostały przyznane następującym aplikacjom:

- PEM-HEART Signature 3.9.7:
 - Signature Creation SEAL CAAdES
 - Signature Creation SEAL PAdES
 - Signature Creation SEAL XAdES
 - ePUAP SEAL
 - GOLDEN SEAL
- SZAFIR 2.0b339:
 - ePUAP SEAL
 - GOLDEN SEAL
- proCertum SmartSign 4.0.0:
 - Signature Creation SEAL CAAdES
 - Signature Creation SEAL PAdES
 - Signature Creation SEAL XAdES
 - ePUAP SEAL
 - GOLDEN SEAL
- WebNotarius 3.0:
 - GOLDEN SEAL.

Wyniki CommonSign 2012 pozwalają z optymizmem patrzeć na rynek podpisu elektronicznego w Polsce. Wyniki osiągnięte przez aplikacje w grupie testów powtarzanych z ubiegłorocznej edycji potwierdziły wnioski, które już wtedy zostały przedstawione. Większość błędów pojawiających się wówczas było drobnymi i łatwymi do usunięcia niedociągnięciami, co wyraźnie pokazały tegoroczne wyniki.

W tym roku testy przygotowane zostały z większym nastawieniem na sprawdzenie realnych zagadnień i potrzeb użytkowników podpisu elektronicznego, a mniej koncentrowały się na specyficznych i technicznych problemach.

Dodatkowo, patrząc na rys. 3, widać wyraźnie, że odsetek poprawnie wykonanych testów wyniósł 90%. Daje to ogromny skok jakościowy, gdyż wyniki otrzymane w ramach NTIPE 2011 oscylowały w okolicy 75% poprawnych testów dla warsztatów oraz poniżej 70% dla pre-testów. Nie jest to jeszcze 100% poprawnych testów, ale tendencja, a przede wszystkim stopień poprawy jest znaczący.

Rys. 3. Procentowe zestawienie wyników
Fig. 3. Tests results

Równoległe z sesjami warsztatowymi odbyła się konferencja poświęcona tematyce interoperacyjności podpisu elektronicznego. W czasie dwudniowego spotkania swoje prezentacje zaprezentowali przedstawiciele administracji publicznej, centrów certyfikacji oraz firm działających w obszarze podpisu elektronicznego.

Podczas dyskusji podniesiono wiele ciekawych zagadnień dotyczących przebiegu oraz organizacji CommonSign 2012. Pojawiły się propozycje, aby w przyszłych edycjach testów wyjść poza zakres norm i standardów, a skupić się na interoperacyjności pomiędzy aplikacjami. Zdaniem uczestników istotne jest, aby w przyszłości w większym stopniu rozszerzyć testy o elementy administracji publicznej – systemy ePUAP, czy skrzynki podawcze.

Z bardzo dobrym przyjęciem spotkały się pieczęcie/znaki jakości, które przyznawane są aplikacjom za wysokie wyniki uzyskane w przeprowadzonych testach.

Ważne jest, aby w rozpowszechnienie znaków jakości CommonSign SEAL zaangażowały się także Ministerstwa Gospodarki oraz Administracji i Cyfryzacji. To do ich kompetencji w dużym stopniu należy popularyzacja i rozpowszechnianie elektronicznych narzędzi w życiu gospodarczym.

Literatura

- [1] Poznański R., Szacki K., Stroiński Ł.: Podsumowanie Narodowego Testu Interoperacyjności Podpisu Elektronicznego. Elektronika, nr 6/2012, Warszawa.
- [2] Hołyński M.: Narodowy test interoperacyjności podpisu elektronicznego. Elektronika, nr 5/2012, Warszawa.

Morskie farmy wiatrowe – potencjał i bariery

Na polskim morzu mogą powstać farmy wiatrowe o łącznej mocy 6 GW. Zainstalowanie farmy o mocy 1 MW kosztuje 3,5 mln EUR, ale inwestorów nie brakuje. Na przeszkodzie stoją jednak bariery administracyjne, prawne i środowiskowe. W Polsce uruchomienie farmy wymaga załatwiania spraw w kilku instytucjach, a cały proces zajmuje kilka lat. To sprawia, że tzw. śmiertelność projektów jest wysoka.

Do ministerstwa transportu, budownictwa i gospodarki morskiej wpłynęło ponad 60 wniosków na budowę sztucznych wysp, na których miałyby powstać wiatraki o mocy kilkudziesięciu tysięcy megawatów. Ale ta liczba będzie znacznie mniejsza.

„Dopiero gdyby udało nam się uzyskać pozwolenie lokalizacyjne na jakieś 15 GW, moglibyśmy zrealizować ten potencjał 6 GW” – powiedział Jarosław Pole, przewodniczący grupy roboczej ds. morskiej energetyki wiatrowej w Polskim Stowarzyszeniu Energetyki Wiatrowej. Tłumaczy, że tego typu inwestycje w Polsce charakteryzują się tzw. wysoką śmiertelnością projektów, ponieważ pozwolenie na lokalizację farmy nie oznacza pozwolenia na budowę. Inwestor przez około 5 lat prowadzi badania na danym terenie, badania środowiskowe, ekologiczne i konsultacje publiczne.

Dopiero po tym okresie będzie wiadomo, czy dana lokalizacja się nadaje do budowy. A wiele z tych projektów nigdy nie zostanie doprowadzona do etapu pozwolenia na budowę, czyli ich realizacja jest wątpliwa – wyjaśnia Jarosław Pole. Dalej wymienia

bariery, na które natrafiają przedsiębiorcy chcący stawiać farmy morskie w Polsce. Główne są to bariery administracyjne.

W Polsce inwestor powinien przedstawiać swój projekt w wielu miejscach. Żeby otrzymać pozwolenie na lokalizację, musi udać się do ministerstwa infrastruktury w sprawie pozwolenia na lokalizację kabla do Urzędu Morskiego. Potem jeszcze mamy RDOŚ (Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska), wojewodę itd. Za granicą jest inaczej, np. w Niemczech funkcjonuje tzw. jedno okienko, instytucja, która nazywa się BSH (Bundesamt für Seeschifffahrt und Hydrographie – red.), i tam inwestor składa swoje wnioski – mówi Agencji Informacyjnej Newseria Jarosław Pole.

Są też bariery środowiskowe. Gdy nad wybraną lokalizacją swój korytarz przelotowy mają ptaki, to podobnie jak w przypadku tych lądowych elektrowni wiatrowych, również i tu nie mogą zostać wybudowane. W grę wchodzi dodatkowo ryby i ochrona ich tarłisk.

Z danych ministerstwa transportu wynika, że do grudnia 2012 r. wydano 14 pozwoleń na budowę sztucznych wysp, 12 inwestorom ministerstwo odmówiło, dziewięciu się wycofało, a 28 wniosków jest w trakcie rozpatrywania.

Z raportu „Morski wiatr kontra atom”, który na zlecenie polskiego Greenpeace i Fundacji im. Heinricha Boella przygotował Instytut Energetyki Odnawialnej wynika, że na Bałtyku Polska może postawić elektrownie o mocy 5,7 GW. (cr)